

Mål C-137/19

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

20 februari 2019

Domstol som begär förhandsavgörande:

Conseil d'État (Belgien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

31 januari 2019

Klagande:

B.M.O.

Motpart:

État belge

CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF

[utelämnas]

[utelämnas]

[utelämnas]

[utelämnas] [administrativa uppgifter]

I Saken

1. Genom ansökan som inkom den 8 mars 2018 har B.M.O. yrkat att domen [utelämnas] av den 31 januari 2018, som meddelades av Conseil du contentieux des étrangers i mål 154.068/III, upphävas.

[utelämnas]

2. [utelämnas] **[Orig. s. 2]**

[utelämnas]

3. [Utelämnas] [Processuella uppgifter]

IV Relevanta omständigheterna för prövningen av saken

4. Det framgår av den överklagade domen att klagandens andra ansökan om visum för familjeåterförening, som denne hade lämnat in den 9 december 2013 vid Belgiens ambassad i Dakar, avslogs av motparten den 25 mars 2014 med stöd av artikel 10^{ter} § 3 i loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement **[Orig. s. 3]** (lag av den 15 december 1980 om utlänningars inresa, vistelse, bosättning och utvisning), som då var ikraft. Skälet till avslaget var att utlänningen hade använt falska eller vilseledande uppgifter, falska eller förfalskade handlingar, eller använt sig av vilseledande eller av andra olagliga sätt vilka hade varit avgörande för att erhålla uppehållstillstånd i mer än tre månader, eftersom klaganden till stöd för sin ansökan lämnade in en födelseattest med uppgift om att klaganden var född den 20 januari 1996, medan dennes far vid sin ansökan om asyl i Belgien hade angett att klaganden var född den 20 januari 1994.

Genom den överklagade domen ogillades yrkandet om inhibition och ogiltigförklaring av beslutet, eftersom det saknades ett berättigat intresse av att få saken prövad. Även om klaganden ansågs vara född den 20 januari 1996, såsom påstods i ansökan, skulle endast motparten, vid ogiltigförklaring och för det fall motparten skulle pröva ansökan på nytt, kunna avvisa ansökan om visum, eftersom klaganden som hade fyllt 18 år ”inte längre uppfyller villkoren i de bestämmelser som klaganden hävdar ska tillämpas”.

V. Grunden

Klagandens argument

5. Klaganden har gjort gällande en enda grund som avser en uppenbart oriktig bedömning och åsidosättande av artikel 10 § 1 punkt 4, artikel 12^{bis}, artiklarna 39/2, 39/56 och 39/65 i lagen av den 15 december 1980 om utlänningars inresa, vistelse, bosättning och utvisning [utelämnas], artiklarna 6, 8 och 13 i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artiklarna 4, 5 och 8 i rådets direktiv 2003/86/EG av den 22 september 2003 om rätt till familjeåterförening, principen om likabehandling [utelämnas], barnets bästa [utelämnas], och rättssäkerhetsprincipen.
6. Genom den första delgrunden kritiserar klaganden den överklagade domen för att vara bristfälligt motiverad, eftersom den första domstolen ersatte motpartens bedömning med sin egen genom att på förhand besluta vad motparten skulle besluta om rättsakten ersattes. Klaganden har gjort gällande att för att avgöra om det fanns ett fortsatt berättigat intresse av att få saken prövad, borde frågan ha ställts i förhållande till den tidpunkt då de åldersvillkor som uppställs i artikel 10 i den ovannämnda lagen av den 15 december 1980 ska prövas, och det visar – i

motsats till vad som fastställdes i domen – att de ska prövas i förhållande till den tidpunkt då ansökan lämnades in. **[Orig. s. 4]**

Klaganden har gjort gällande att motparten onekligen har ansett att ärendet skulle prövas i sak utifrån den befintliga situation som förelåg den dag då ansökan om uppehållstillstånd lämnades in, eftersom klaganden redan var myndig den dag då den rättsakt som ursprungligen överklagades antogs, dock utan att avslagsbeslutet hade motiverats av den omständigheten, och eftersom motparten inte åberopade vid förvaltningsdomstolen att det saknades ett berättigat intresse av att få saken prövad. Klaganden har påpekat att vid ogiltigförklaring får myndigheten en ny frist inom vilken den ska göra en ny prövning. Denna frist är lika lång som den som myndigheten hade från början. Klaganden påpekade vidare att på liknande sätt ”medför retroaktiv ogiltigförklaring även ogiltigförklaring av den tid som förflutit” och anser att något annat inte rimligtvis kan gälla för åldern på en utlänning som ansöker om uppehållstillstånd, ”och i synnerhet inte när uppehållstillståndet är en följd av just åldern”, såsom i förevarande fall, eftersom klaganden var under 18 år när ansökan om uppehållstillstånd lämnades in.

Klaganden hänvisar till domen från Conseil du contentieux des étrangers [utelämnas] av den 25 februari 2010 för att understryka följande. ”Eftersom de kategorier som avses i artikel 10 i lagen har rätt till uppehållstillstånd i Belgien och eftersom denna rätt erkänns i enlighet med det förfarande som anges i artikel 12*bis* i lagen av den 15 december 1980, kan det slås fast att erkännandet av rätten är deklarativ och eftersom den är deklarativ, ska villkoren vara uppfyllda vid tidpunkten för ansökan om erkännande av uppehållstillstånd och inte till dess att beslutet om erkännande av rätten har fattats. Detta gäller dock inte för villkor som kan vara avhängiga viljan hos sökanden eller hos referenspersonen, vilket inte är fallet med krav på en lägsta eller högsta ålder. ... I annat fall skulle erkännandet av uppehållstillstånd omfattas av en slump som är beroende av myndighetens vilja och skyndsamhet i handläggningen av en ansökan.”

7. Klaganden känner visserligen till domen från Conseil d'État [utelämnas] av den 18 oktober 2016, i vilken det slogs fast att det åldersvillkor som anges i artikel 10 § 1 stycke 1 punkt 4 i lagen ska bedömas ”vid den tidpunkt då myndigheten fattar sitt beslut” på grund av att ”det inte ska finnas någon osäkerhet. Artikel 5.4 i direktiv 2003/86 ger medlemsstaterna en tidsfrist för prövningen som utlänningar som ansöker om familjeåterförening känner till. Det ankommer således på sökanden att uppsöka myndigheten i rätt tid så att sökanden är minderårig tills fristen löper ut och således har de rätt till familjeåterförening.” Klaganden kritiserar dock detta ställningstagande genom vilket Conseil d'État endast tar hänsyn till fristen för att pröva ansökan om uppehållstillstånd i sak med stöd av artikel 10 i lagen, medan prövningen av huruvida ansökan kan prövas i sak inte omfattas av någon tvingande frist, och därmed finns det faktiskt en osäkerhet, nämligen att ”rätten till familjeåterförening **[Orig. s. 5]** således endast kan bli beroende av myndighetens skyndsamhet.” Klaganden har tillagt att Conseil d'États ställningstagande inte är förenligt ”med de principer som unionslagstiftaren avser att skydda”. Mot bakgrund av artikel 4.1 c och 4.6 i

direktiv 2003/86/EG avsåg unionslagstiftaren att ”tidsmässigt fastställa prövningen av kriteriet på underåriga barns ålder till den tidpunkt då ansökan om uppehållstillstånd lämnades in”.

8. Klaganden har vidare hänvisat till domarna från Europeiska unionens domstol av den 17 juli 2014, *Marjan Noorzia/Österrike* (C-338/13), och av den 12 april 2018, *A och S/Nederländerna* (C-550/16), som avsåg ”tidsaspekten i ålderskriteriet för makar som ansöker om familjeåterförening” respektive om ”en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som var yngre än arton år vid inresan i en medlemsstat och vid inlämnandet av asylansökan i den staten, men som under asylförfarandets gång uppnår myndighetsålder och därefter beviljas flyktingstatus”, ska betraktas som ”underårig” för att kunna åberopa rätten till familjeåterförening, för att framhålla EU-domstolens strävan att säkerställa ”unionsrättens effektivitet”, iakttå principerna om likabehandling och rättssäkerhet, ”ta hänsyn till att barnets bästa ska komma i främsta rummet vid familjeåterförening och att förhindra att utgången i ansökningar om familjeåterförening endast är avhängig myndighetens skyndsamhet”.
9. Klaganden drar följande slutsats. ”Kravet att åldersvillkoret ska vara uppfyllt såväl när ansökan om uppehållstillstånd lämnas in som när myndigheten fattar sitt beslut är *e contrario* i förhållande till EU-domstolens två domar och till generaladvokatens förslag till avgörande ... och innebär att beviljandet av en ansökan är villkorat av omständigheter som inte kan tillskrivas sökanden, utan den handläggande myndigheten och strider därför mot ovan identifierade principer och mot barnets bästa”. ”För att följa ovan nämnda dom [från Conseil d’État] ska barnet lämna in ansökan om familjeåterförening, inte 9 månader före myndighetsåldern, utan 15 månader före (fristen på 9 månader kan förlängas två gånger med stöd av artikel 12bis § 2 stycke 5 i lagen), eller ... 18 månader eller mer (med hänsyn till att fristen på 9 månader inte börjar löpa förrän ansökan kan prövas i sak och det har bekräftats att samtliga handlingar har mottagits, enligt artikel 12bis § 2 stycke 2 i lagen). ”Om ett avslagsbeslut på en ansökan om familjeåterförening, som i förevarande fall, överklagas till Conseil du contentieux des étrangers, finns det på samma sätt en stor risk att barnets intresse i målet förfaller innan beslutets lagenlighet prövas i domstol”. **[Orig. s. 6]** ”Vid ogiltigförklaring kan motparten återigen förhålla förfarandet med den följden att barnets rätt till familjeåterförening aldrig erkänns”. ”Mot bakgrund av ovanstående kan inte domen [från Conseil d’État] [utelämnas] av 18.10.2016 tolkas så att det generellt krävs att åldersvillkoret i artikel 10 § 1 punkt 4 i lagen ska vara uppfyllt såväl när ansökan om uppehållstillstånd lämnas in som när myndigheten slutligen prövar ansökan i sak.”
10. [utelämnas] [Klagandens förslag på tolkningsfrågor]
11. I den andra delgrunden har klaganden kritiserat den överklagade domen för att vara bristfälligt motiverad, eftersom klaganden även kunde ha ett intresse av att få saken prövad med anledning av släktskapet till sin fastställda far, som har tillstånd

att vistas i Belgien, men ”detta indirekta intresse prövades inte av Conseil du contentieux des étrangers”.

Klaganden har gjort gällande att i den administrativa rättsakt som ursprungligen överklagades ”ifrågasätts endast om fadern är klagandens förälder och födelsedatumet i de inlämnade handlingarna”. Yrkandet om inhibition och ogiltigförklaring syftade till att visa att såväl föräldraskapet som den påstådda åldern i själva verket styrktes av handlingarna i målet. Den första domstolen borde ha undersökt det aktuella indirekta intresset, det vill säga fördelen med ogiltigförklaring för att erkänna föräldraskapet som med framgång kan åberopas i samband med en ny ansökan om uppehållstillstånd, även om den inges med stöd av en annan rättslig grund. Klaganden understryker också att denne har ett moraliskt intresse av att få en rättsakt som går klaganden emot ogiltigförklarad. [Orig. s. 7]

Motpartens argument

12. Motparten anser att grunden ska avvisas i den mån den avser åsidosättande av artikel 10 § 1 punkt 4, artikel 12bis, artiklarna 39/2, 39/56 och 39/65 i lagen av den 15 december 1980, artikel 8 i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, och artiklarna 10 och 11 i konstitutionen, eftersom klaganden inte har visat hur den första domstolen har åsidosatt dessa bestämmelser. Grunden ska även avvisas i den mån den avser åsidosättande av artiklarna 5 och 8 i direktiv 2003/86/EG, eftersom klaganden inte har hävdats att bestämmelserna inte införlivades korrekt med nationell eller att de har direkt effekt. Slutligen ska grunden avvisas i den mån den avser åsidosättandet av rättssäkerhetsprincipen, vilken endast är tillämplig på myndighetens rättsakter.
13. Avseende den första delgrunden har motparten gjort gällande att enligt den överklagade domen ”hänvisade endast” klaganden ”till den första domstolens bedömning”. Således har klaganden aldrig hävdats, för att åberopa sitt berättigade intresse av att få saken prövad, att det åldersvillkor som föreskrivs i artikel 10 § 1 stycke 1 punkt 4 i lagen av den 15 december 1980 borde bedömas vid tidpunkten för ingivandet av viseringsansökan. De invändningar som har åberopats vid överklagandet, vilka inte omfattas av tvingande rätt, är således nya, och därmed ska den första delgrunden avvisas. Motparten har vidare angett att bedömningen av om det fortfarande finns ett berättigat intresse av att få saken prövad omfattas av den första domstolens självständiga bedömning och kan inte ifrågasättas av Conseil d'État. Den omständigheten att motparten inte framförde argumentet om bristande intresse vid Conseil du contentieux des étrangers är irrelevant, eftersom frågan om det berättigade intresset omfattas av tvingande rätt. Det kan inte hävdas att motparten instämde i uppfattningen att åldersvillkoret ska bedömas vid tidpunkten för ingivandet av ansökan, medan det i den omtvistade administrativa rättsakten uttryckligen anges att omständigheterna visar på en vilja att kringgå de rättsliga bestämmelser ”som inte möjliggör för familjeåterförening för barn som är äldre än 18 år”.

14. Motparten har erinrat om lydelsen i artikel 10 § 1 stycke 1 punkt 4 i lagen av den 15 december 1980 och gjort gällande att den första domstolen inte på något sätt på förhand har bestämt vilket beslut myndigheten skulle fatta, eller ersatt det, utan nämnda domstol har endast konstaterat att ett av de rättsliga villkor för att erhålla den begärda rätten inte var uppfyllt och slog fast att det saknades ett berättigat intresse av att få saken prövad, eftersom myndigheten är skyldig att tillämpa den lagstiftning som är gällande vid den tidpunkt då ansökan prövas och den kan inte anta ett beslut *contra legem*. Lagen är tydlig och föreskriver att ogifta barn till en referensperson med uppehållstillstånd ”kommer för att leva” [Orig. s. 8] tillsammans med referenspersonen innan barnet har fyllt 18 år och ”inte att barnet ska ha lämnat in ansökan innan han eller hon har fyllt 18 år.” Motparten har även hänvisat till praxis från Conseil d’État för att framhålla att ”även om den aktuella rätten föreligger innan den erkänns, kan den dock endast erkännas om utlänningen fortfarande kan komma i åtnjutande av den” och att ”om utlänningen har uppfyllt de rättsliga kraven, men inte gör det längre får inte [myndigheten] erkänna en rätt som lagen inte längre tillerkänner en utlänning.” Motparten anser att avseende den första delgrunden saknas det anledning att hänskjuta en tolkningsfråga till Europeiska unionens domstol.
15. Beträffande den andra delgrunden har motparten svarat att eftersom den första domstolen hade konstaterat att det saknades ett berättigat intresse av att få saken prövad, behövde den inte pröva klagandens argument i sak och lägga tid på ett helt hypotetiskt intresse. Endast allmänna domstolar är behöriga att pröva invändningar mot den behöriga myndighetens beslut att inte ge rättsverkan till en utländsk handling. Det rör sig återigen om ett nytt argument.

Beslut från Conseil d’État

Tillämplig lagstiftning

16. Det mål som klaganden överklagade till Conseil du contentieux des étrangers avsåg ett beslut att neka visum för familjeåterförening med stöd av artikel 10 § 1 stycke 1 punkt 4 i lagen av den 15 december 1980 utlänningars inresa, vistelse, bosättning och utvisning, som är tillämplig i förevarande mål. I bestämmelsen föreskrivs följande:

”Artikel 10 § 1. Med förbehåll för artiklarna 9 och 12 får följande personer vistas längre än tre månader i Konungariket:

...

4° Nedan angivna familjemedlemmar till en utlänning som sedan minst 12 månader har tillstånd att vistas i Konungariket på obegränsad tid eller som sedan minst 12 månader har tillstånd att bosätta sig i Konungariket. Perioden på 12 månader gäller inte om utlänningen var gift eller hade ingått registrerat partnerskap innan han eller hon kom till Konungariket från utlandet eller om de har ett gemensamt underårigt barn eller om det rör sig om en

familjemedlem till en utlänning som har erkänts flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande.

— Utländsk make/maka eller en utlänning som vederbörande har familjeband med i form av registrerat partnerskap som är likvärdigt med äktenskap i Belgien, som kommer för att leva med referenspersonen, under förutsättning att de två berörda personerna är äldre än 21 år. Denna lägsta ålder är emellertid 18 år om utlänningen var gift eller hade ingått registrerat partnerskap, i förekommande fall, innan referenspersonen kom till Konungariket från utlandet.

— Deras ogifta barn, som kommer för att leva tillsammans med dem innan barnet fyller 18 år. [Orig. s. 9]

— Ogifta barn till referenspersonen, dennes make/maka eller dennes registrerade partner, som avses i första strecksatsen, som kommer för att leva tillsammans med dem innan barnet fyller 18 år, under förutsättning att referenspersonen, dennes make/maka eller dennes registrerade partner har vårdnaden och barnen är beroende av honom/henne för sin försörjning och, vid delad vårdnad, under förutsättning att den andra vårdnadshavaren har lämnat sitt medgivande.”

17. Beslutet om att avslå den omtvistade viseringsansökan grundades på artikel 10^{ter} § 3 i samma lag, i vilken det föreskrivs, i den lydelse som är tillämplig i förevarande fall, att ”ministern eller dennes företrädare får besluta att avslå ansökan om uppehållstillstånd för mer än tre månader, [...] när utlänningen ... antingen har använt falska eller vilseledande uppgifter eller falska eller förfälskade handlingar, eller att tillstånd har erhållits genom vilseledande eller på andra olagliga sätt som har varit avgörande för att erhålla uppehållstillstånd ...”.
18. När det gäller frågan om det finns ett berättigat intresse att få målet prövas vid Conseil du contentieux des étrangers föreskriver artikel 39/56 i samma lag att ”en utlänning får överklaga de mål som avses i artikel 39/2 till Conseil om utlänningen har lidit skada eller har ett berättigat intresse”.

Den andra delgrunden

19. Det intresse som avses i artikel 39/56 i lagen av den 15 december 1980 ska föreligga när överklagandet inges och bestå till dess att dom meddelas.

Bestämmelserna om huruvida en talan kan tas upp till sakprövning, inklusive ett berättigat intresse av att få saken prövad, utgör tvingande rätt. Även om en grund har åberopats med stöd av en bestämmelse som utgör tvingande rätt, får dock endast grunden åberopas i överklagande när de uppgifter som är nödvändiga för bedömningen av den har använts till stöd för argumentationen vid förvaltningsdomstolen i en viss fråga, och har fastställts av förvaltningsdomstolen eller framgår av de handlingar som Conseil d'État kan beakta.

I förevarande fall preciseras det i domen, utan att det har kritiserats, att frågan om det förelåg ett berättigat intresse av att få saken prövad ställdes till klaganden vid förhandlingen och att klaganden, avseende om det fortsatt förelåg ett berättigat intresse av att få saken prövad, ”endast” ”hänvisade till bedömningen av Conseil”. Ingen av de uppgifter, såsom ett moraliskt intresse eller ett intresse av att erkänna föräldraskapet till klaganden, som åberopades i den andra delgrunden i överklagandet för hävda att det fortsatt förelåg ett berättigat intresse av att få yrkandet om inhibition och ogiltigförklaring prövat, ingavs till förvaltningsdomstolen för prövning.

Grundens andra del kan inte tas upp till sakprövning. **[Orig. s. 10]**

Den första delgrunden

20. När det gäller huruvida den första delgrunden kan tas upp till sakprövning, har klaganden vederbörligen angett att denne anser att genom den överklagade domen åsidosattes artikel 10 § 1 stycke 1 punkt 4 och artikel 39/56 i lagen av den 15 december 1980, genom att anföra att i motsats till vad som fastställdes i den överklagade domen hade klaganden ett berättigat intresse av att föra en talan om ogiltigförklaring, eftersom, bland annat, ”de åldersvillkor som uppställs i artikel 10 i lagen av den 15 december 1980 om utlänningars inresa, vistelse, bosättning och utvisning ska prövas vid den tidpunkt då ansökan lämnas in”. Denna punkt utvecklades med hänvisningar till domar från Conseil du contentieux des étrangers, en kritik av Conseil d’États dom av den 18 oktober 2016 som beslutade det motsatta, och med överväganden om artikel 4.1 c i direktiv 2003/86/EG, som införlivades med artikel 10 § 1 stycke 1 punkt 4 i lagen av den 15 december 1980, och om de två domar från Europeiska unionens domstol gällande problematiken med familjeåterförening.
21. Den omständigheten att klaganden på förvaltningsdomstolens anmodan att förtydliga om intresset av att få saken prövad fortfarande förelåg, endast ”hänvisade till bedömningen av Conseil”, innebär inte att klaganden inte kan utveckla en grund i överklagandet som bygger på att den överklagade domen åsidosatte begreppet ”intresse i målet”, vilket utgör tvingande rätt, eftersom det ankommer på Conseil d’État att kontrollera att inte begreppet ”intresse” som avses i artikel 35/39 i lagen av den 15 december 1980 åsidosattes i den överklagade domen genom att det slogs fast att talan inte kunde upptas till sakprövning på grund av att det inte förelåg något berättigat intresse att få saken prövad. Conseil d’État ersätter inte förvaltningsdomstolens bedömning med sin egen, utan prövar den överklagade domens lagenlighet.

I dessa avseenden kan den första delgrunden tas upp till sakprövning.

22. I enlighet med artikel 10 § 1 stycke 1 punkt 4 i lagen av den 15 december 1980, ska rätten att uppehålla sig i Konungariket i mer än tre månader tillerkännas följande familjemedlemmar till en utlänning som har rätt att vistats i Konungariket på obegränsad tid: ”deras ogifta barn, som kommer för att leva tillsammans med

dem innan barnet fyller 18 år”. I artikel 12*bis* § 1 i samma lag anges dessutom att ”en utlänningen som hävdar att han eller hon omfattas av en av de situationer som avses i artikel 10 ska lämna in sin ansökan vid ett belgiskt konsulat eller belgisk beskickning med behörighet för bosättnings- eller uppehållsorten i utlandet” och i punkt 2 stycke 3 i samma lag, som var tillämplig vid antagandet av den administrativa rättsakt som ursprungligen överklagades, föreskrivs att myndigheten ska fatta [**Orig. s. 11**] beslut inom en bestämd frist, i princip ”inom sex månader från den dag då ansökan inlämnas”.

23. Artikel 10 § 1 stycke 1 punkt 4 i lagen av den 15 december 1980 ger således en rätt till familjeåterförening till en utlänning som uppfyller de villkor som anges i bestämmelsen.

För att pröva den första delgrunden är det nödvändigt att fastställa vilka krav som ställs i unionsrätten, i synnerhet i rådets direktiv 2003/86/EG av den 22 september 2003.

I artikel 4 i detta direktiv föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna skall, enligt detta direktiv och med iakttagande av villkoren i kapitel IV och i artikel 16, tillåta inresa och vistelse för följande familjemedlemmar:

a) Referenspersonens make/maka.

b) Underåriga barn till referenspersonen och dennes make/maka, inbegripet barn som har adopterats i enlighet med ett beslut som har fattats av den berörda medlemsstatens behöriga myndighet eller ett beslut som är automatiskt verkställbart enligt den medlemsstatens internationella förpliktelser, eller som måste erkännas enligt internationella förpliktelser.

c) Underåriga barn, inbegripet adopterade barn, till referenspersonen om denne har vårdnaden och barnen är beroende av honom/henne för sin försörjning. Medlemsstaterna får tillåta familjeåterförening för barn som står under gemensam vårdnad, under förutsättning att den andra vårdnadshavaren har lämnat sitt medgivande.

d) Underåriga barn, inbegripet adopterade barn, till maken/makan om denne har vårdnaden och barnen är beroende av honom/henne för sin försörjning. Medlemsstaterna får tillåta familjeåterförening för barn som står under gemensam vårdnad, under förutsättning att den andra vårdnadshavaren har lämnat sitt medgivande.

Underåriga barn enligt denna artikel får inte ha uppnått myndighetsålder enligt den berörda medlemsstatens lagstiftning och får inte vara gifta.

... ”.

I ovannämnda dom av den 12 april 2018, *A och S/Nederländerna* (C-550/16), gällande frågan vid vilken tidpunkt en flyktings ålder ska bedömas för att denne ska anses vara ”underårig” och således komma i åtnjutande av den rätt till familjeåterförening som avses i artikel 10.3 i direktiv 2003/86/EG, slog EU-domstolen fast att ”[a]rtikel 2 led f, jämförd med artikel 10.3 a, i [rådets direktiv 2003/86/EG av den 22 september 2003 om rätt till familjeåterförening], ska tolkas så, att en tredjelandsmedborgare [**Orig. s. 12**] eller en statslös person som var yngre än arton år vid inresan i en medlemsstat och vid inlämnandet av asylansökan i den staten, men som under asylförfarandets gång uppnår myndighetsålder och därefter beviljas flyktingstatus, ska betraktas som ’underårig’ i den bestämmelsens mening”.

24. Förevarande fall kan inte jämföras med det nationella mål som gav upphov till EU-domstolens avgörande i ovannämnda mål. Bland annat då det inte är fråga om familjeåterförening med en underårig person med flyktingstatus samt att det i förevarande fall föreskrivs en frist inom vilken beslut ska fattas för att rätten till familjeåterförening inte ska bero på ”den skyndsamhet med vilken myndigheten handlägger ansökan” (punkt 55). [utelämnas]

MOT DENNA BAKGRUND BESLUTAR

CONSEIL D’ÉTAT FÖLJANDE:

Artikel 1.

Målet förklaras vilande. [**Orig. s. 13**]

Artikel 2

Följande fråga hänskjuts i enlighet med artikel 267 tredje stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt till Europeiska unionens domstol:

”Ska artikel 4.1 c i rådets direktiv 2003/86/EG av den 22 september 2003 om rätt till familjeåterförening, vid behov jämförd med artikel 16 i samma direktiv, tolkas så, att för att betraktas som ’underåriga barn’ i den mening som avses i förstnämnda bestämmelse, måste tredjelandsmedborgare vara ’underåriga’ inte endast vid den tidpunkt då ansökan om uppehållstillstånd lämnas in, utan även vid den tidpunkt då myndigheten slutligen tar ställning till ansökan?”

[utelämnas]

[utelämnas]